

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 30. studenog 2011.

[\[Video\]](#)

Isusova molitva na Jordanu

Draga braćo i sestre,

u posljednjim smo katehezama razmišljali o nekim primjerima molitve u Starom zavjetu, danas pak počinjemo promatrati Isusa, njegovu molitvu, koja prožima čitav njegov život, kao neki tajni kanal koji navodnjava postojanje, odnose, geste i koji ga, postupno ali neprestano, vodi k potpunom sebedarju, prema naumu ljubavi Boga Oca. Isus je učitelj također naših molitava, štoviše on je aktivna i bratska potpora svakog našeg obraćanja Ocu. Doista, kao što to sažima jedan od naslova Kompendija Katekizma Katoličke Crkve, "u Isusu molitva je objavljena i ostvarena u punini" (541-547). U njega želimo upraviti svoj pogled u narednim katehezama.

Posebno značajan trenutak tog njegovog puta je molitva nakon krštenja na rijeci Jordanu. Evanđelist Luka primjećuje da Isus, nakon što je, zajedno sa čitavim narodom, primio krštenje po Ivanu Krstitelju, ulazi u veoma osobnu i podulju molitvu: "Kad se krstio sav narod, krstio se i Isus. I dok se molio, rastvori se nebo, siđe na nj Duh Sveti" (Lk 3, 21-22). Upravo to "moljenje", taj dijalog sa Ocem baca svjetlo na čin kojeg je učinio zajedno s mnogima iz svog naroda, koji su pohrlili na obalu Jordana. Moleći, on daje toj svojoj gesti jedinstvenu i osobnu crtu.

Krstitelj je uputio snažni poziv ljudima da žive doista kao "djeca Abrahamova", obraćajući se na dobro i donoseći plodove dostojne te promjene (usp. Lk 3, 7-9). I veliki broj Izraelaca je pohrlio, kao što podsjeća evanđelist Marko: "Grnula... [Ivanu] sva judejska zemlja i svi Jeruzalemci: primali

su od njega krštenje u rijeci Jordanu ispovijedajući svoje grijeh" (Mk 1, 5). Krstitelj je donio doista nešto stvarno novo: podvrći se krštenju moralo je označavati odlučujuću prekretnicu, napustiti vladanje vezano uz grijeh i započeti novi život. Isus također prihvaća taj poziv, ulazi u bezimeno mnoštvo grešnika koji čekaju na rijeci Jordanu. Ali, kao i prvim kršćanima, i nama se nameće pitanje: zašto se Isus dragovoljno podvrgava tom krštenju pokore i obraćenja? On nema grijeha, nije trebao obraćenje. Zašto dakle ta gesta? Evanđelist Matej prenosi Krstiteljevo divljenje koji kaže: "Ti mene treba da krstiš, a ti da k meni dolaziš?" (Mt 3, 14), kao i Isusov odgovor: "Pusti sada! Ta dolikuje nam da tako ispunimo svu pravednost!" (r. 15). Smisao riječi "pravednost" u biblijskom svijetu je potpuno prihvatiti Božju volju. Isus pokazuje svoju blizinu onom dijelu svoga naroda koji, slijedeći Krstitelja, shvaća da nije dovoljno jednostavno se smatrati djecom Abrahamovom, već želi činiti Božju volju, želi se zauzimati da im ponašanje bude vjerni odgovor na savez što ga je Bog ponudio u Abrahamu. Silazeći dakle u rijeku Jordan, Isus, koji je bio bez grijeha, zorno pokazuje svoju solidarnost s onima koji priznaju vlastite grijeha, odlučuju se pokajati i promijeniti život; stavlja do znanja da biti dio Božjeg naroda znači ući u perspektivu novosti života, života po Bogu.

U toj gesti Isus anticipira križ, započinje svoje djelovanje zauzimajući mjesto među grešnicima, preuzimajući na sebe teret grijeha čitavog ljudskog roda, ispunjavajući Očevu volju. Sabravši se u molitvi, Isus pokazuje prisnu vezu sa Ocem koji je na nebu, stječe iskustvo njegova očinstva, shvaća zahtjevnu ljepotu njegove ljubavi i u razgovoru s njim dobiva potvrdu svojega poslanja. Riječi koje odjekuju s neba (usp. Lk 3, 22) već unaprijed predoznačuju uskrsno otajstvo, križ i uskrsnuće. Božji glas ga naziva "Sin moj, Ljubljeni", dozivajući u pamet Izaka, preljubljenog sina kojeg je Abraham, prema Božjem nalogu, bio spreman žrtvovati (usp. Post 22, 1-14). Isus nije samo Sin Davidov, kraljevski mesijanski potomak, ili Sluga koji je mio Bogu, već je također jedinorođeni, ljubljeni Sin, nalik Izaku, kojeg Bog Otac daje za spas svijeta. U trenutku u kojem, kroz molitvu, Isus duboko doživljava vlastito sinovstvo i iskustvo Božjeg očinstva (usp. Lk 3, 22b), silazi Duh Sveti (usp. Lk 3, 22a), koji ga vodi u njegovu poslanju i kojeg će on izliti pošto bude uzdignut na križ (usp. Iv 2, 32-34; 7, 37-39), da prosvjetljuje Crkvu u njezinu djelovanju. U molitvi, Isus živi u neprekidnom doticaju sa Ocem da bi ostvario do kraja naum ljubavi prema ljudima.

U pozadini te izvanredne molitve krije se čitav Isusov život proživljen u jednoj obitelji koja je duboko vezana uz vjersku tradiciju izraelskog naroda. Pokazuju to natuknice koje nalazimo u evanđeljima: njegovo obrezanje (usp. Lk 2, 21) i prikazanje u hramu (usp. Lk 2, 22-24), kao i odgoj i obrazovanje u Nazaretu, u svetoj kući (usp. Lk 2, 39-40 i 2, 51-52). Riječ je o vremenskom razdoblju od "oko trideset godina" (Lk 3, 23), dugom vremenskom razdoblju provedenom u skrovitosti i običnoj svakodnevnici, premda s iskustvima sudjelovanja u događajima u kojima se izražava zajednički vjerski osjećaj, poput hodočašća u Jeruzalem (usp. Lk 2, 41). Pripovijedajući nam epizodu o dvanaestogodišnjem Isusu u hramu, kako sjedi posred učitelja (usp. Lk 2, 42-52), evanđelist Luka daje nazrijeti kako Isus, koji moli nakon krštenja na Jordanu, ima uvriježenu naviku prisne molitve s Bogom Ocem, ukorijenjene u tradicijama, u načinu života svoje obitelji, u odlučujućim iskustvima koje je u njoj doživio. Odgovor dvanaestogodišnjaka Mariji i Josipu već

upućuje na ono božansko sinovstvo, koje nebeski glas očituje nakon krštenja: "Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega?" (Lk 2, 49). Izašavši iz voda Jordana, Isus ne inaugurira svoju molitvu, već nastavlja svoj stalni, uobičajeni odnos sa Ocem; i u tome prisnom jedinstva s njim prelazi iz skrivenog života u Nazaretu u svoje javno djelovanje.

Isusov nauk o molitvi proizlazi zacijelo iz njegova načina moljenja stečenog u obitelji, ali ima svoj duboki i bitni izvor u njegovu bogosinovstvu, u njegovu jedinstvenom odnosu s Bogom Ocem. Kompendij Katekizma Katoličke Crkve ovako odgovara na pitanje Od koga je Isus naučio moliti: "Svojim ljudskim srcem Isus je naučio moliti od svoje majke i od židovske predaje. No, njegova molitva provire iz tajnoga vrela jer je vječni Sin Božji koji u svome svetom čovječstvu svome Ocu upravlja savršenu sinovsku molitvu" (541).

U opisu što ga donose Evanđelja, ambijenti Isusove molitve uvijek se nalaze na razmeđu uključenosti u tradiciju njegova naroda i novosti jednog osobnog, jedincatog odnosa s Bogom. "Osamljeno mjesto" (usp. Mk 1, 35; Lk 5, 16) na koje se često povlači, "gora" na koju se uspinje da moli (usp. Lk 6, 12; 9, 28), "noć" koja mu omogućuje samoću (usp. Mk 1, 35; 6, 46-47; Lk 6, 12) dozivaju u pamet momente puta Božje objave u Starom zavjetu, označavajući kontinuitet njegova spasenjskog nauma. Oni, istodobno, označavaju trenutke od posebne važnosti za Isusa, koji se svjesno uključuje u taj plan, u potpunosti vjeran Očevoj volji.

I u našoj molitvi moramo sve više i više učiti ulaziti u tu povijest spasenja čiji je vrhunac Isus, obnavljati pred Bogom svoju osobnu odluku otvoriti se njegovoj volji, moliti od njega snagu da uskladimo svoju volju s njegovom, u čitavom našem životu, u poslušnosti njegovu naumu ljubavi prema nama.

Isusova molitva dotiče sve faze njegove službe i sve njegove dane. Napori je ne koče. U Evanđeljima, štoviše, jasno dolazi do izražaja Isusova navika da dio noći provodi u molitvi. Evanđelist Marko pripovijeda o jednoj od tih noći, nakon teškog dana umnažanja kruhova te piše: "On odmah prisili učenike da uđu u lađu i da se prebace prijeko, prema Betsaidi, dok on otpusti mnoštvo. I pošto se rasta s ljudima, otiđe u goru da se pomoli. Uvečer pak lađa bijaše posred mora, a on sam na kraju" (Mk 6, 45-47). Kada treba donijeti urgentne i složene odluke, njegova molitva postaje dulja i intenzivnija. Neposredno prije izbora dvanaestorice apostola, na primjer, Luka ističe kako se za to pripravlja molitvom koja je trajala čitavu noć: "Onih dana iziđe na goru da se pomoli. I provede noć moleći se Bogu. Kad se razdanilo, dozva k sebi učenike te između njih izabra dvanaesticu, koje prozva apostolima" (Lk 6, 12-13).

Promatrajući Isusovu molitvu, u nama se mora javiti pitanje: a kako mi molimo? Koje vrijeme posvećujemo odnosu s Bogom? Provodi li se u današnje vrijeme dostatni odgoj i izobrazba za molitvu? I tko može poučavati moliti? U apostolskoj pobudnici *Verbum Domini* govorio sam o važnosti molitvenog čitanja Svetog pisma. Sabravši sve ono što je izneseno na vidjelo na Biskupskoj sinodi, stavio sam također poseban naglasak na osebnom obliku *lectio divina*. Slušati, razmatrati, šutjeti pred Gospodinom koji govori je umijeće, koje se uči tako da ga se neprestano prakticira. Nema sumnje da je molitva dar koji, ipak, traži da bude prihvaćen; to je Božje djelo, ali iziskuje zauzetost i kontinuitet s naše strane; nadasve su taj kontinuitet i

postojanost važni. Upravo uzorno Isusovo iskustvo pokazuje da se njegova molitva, nadahnutu Božjim oćinstvom i zajedništvom Duha, produbljivala u produljenom i vjernom vršenju, sve do Maslinske gore i križa. Kršćani su danas pozvani biti svjedoci molitve, upravo zato jer je naš svijet često zatvoren Božjem obzorju i nadi koja vodi susretu s Bogom. U dubokom prijateljevanju s Isusom i živeći u njemu i s njim sinovski odnos s Ocem, po našoj vjernoj i stalnoj molitvi, možemo otvoriti prozore koji gledaju na Božje nebo. Štoviše, prolazeći putem molitve, ne dajući da nas u tome ometa bilo što ljudsko, možemo pomoći drugima da i oni njime kroće: i za kršćansku je molitvu istina da je put koji otvara nove putove.

Draga braćo i sestre, naućimo se intenzivnom odnosu s Bogom, molitvi koja nije neredovita, već konstantna, puna povjerenja, kadra prosvijetliti naš život, kako nas to ući Isus. I molimo ga da uzmognemo osobama koje su nam blizu, onima koje susrećemo na našem putu, prenositi radost susreta s Gospodinom, svjetlom za naš život. Hvala.

Pozdrav hrvatskim hodoćasnicima:

Najsrdaićnije pozdravljam sve hrvatske hodoćasnike, a osobito ćasne sestre Kćeri Božje Ljubavi, praćene Gospodinom Kardinalom Vinkom Puljićem. Vaše hodoćašće je zahvala za nedavnu beatifikaciju u Sarajevu vaših pet sestara koje su podnijele mućeništvo za vrijeme Drugog svjetskog rata. Dok zahvaljujemo na njihovom svjedoćanstvu, molimo Boga da nam podari hrabrost i ustrajnost u našem služenju. Hvaljen Isus i Marija!

© Copyright 2011 - Libreria Editrice Vaticana